

2014. szeptember 1. – hétfő

Pál levele az efézusiakhoz 1,3: Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával Krisztusban.

Isten a mi URunk Jézus Krisztus Atyja, Ő általa a mi Atyánk is, Akihez gyermeki bizalommal jöhetünk. Néha viszont az történik, ami a földi szülő- gyermek viszonyban is előfordul, hogy nem értjük egymást. Nem is ritka az, amikor a gyermek mást szeretne, mint amit szüleitől kap, elégedetlen, ha nem azt kapja, ami szerinte fontos. A napokban szervezőkkel beszélgettünk arról, hogy mi is szükséges egy jó kirándulás, egy jó tábor szervezéséhez. Valaki röviden azt mondta: semmi más, csak wi-fi jel. Nem számít a táj, sem az étel, a program is másodlagos, és sorolni lehet, mennyi mindennel igyeksenek néha a szervezők széppé, hasznossá, tartalmassá tenni az együttlétet. Nem az ivóvíz és a tisztálkodási lehetőség az első, hanem a térérő. De ne ítélkezzünk túlságosan azon a generáción, melynek neveléséért magunk vagyunk felelősek, hanem lássuk be, sokszor a felnőtt ember sem értékeli azt, ami lényeges, nélkülözhetetlen, ami Isten gondviselésének és szeretetének ajándéka, hanem a magunk wifi-jét akarjuk, legyen bármi is annak a neve. Az ige arról beszél, hogy Isten minket mennyei ajándékokkal áldott meg, s bocsássa meg az ÚR, de sokszor észre sem vesszük az Ő kegyelmének gazdagságát. Legyen áldott mennyei Atyánk, hogy megannyi háládatlanságunk ellenére, még mindig árad életünkre az Ő áldásainak sokasága.

2014. szeptember 2. – kedd

Pál levele filippiekhez 4,6: Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.

Jézus éjjeli látogatójával együtt kérdelem, hogyan lehetséges ez? Kérdelem azért is, mert noha keresztyének között élek, aligha találok erre példát, azt is inkább csak korlátolt időre, másfelől pedig önmagamat ismerve, saját mindennapjaimra gondolva be kell ismerjem, sokszor aggódom. Márpedig a semmi az semmit jelent, a mindenkor pedig kivétel nélkül minden élethelyzetre érvényes kell legyen. Nyilván a legtöbb magyarázatot ismerem, igaznak tartom, magam is szoktam másokat azzal győzködni, hogy aggodalmaink legnagyobb része soha nem történik meg, aggodással nem változtatunk az eseményeken, az aggodás Isten iránti bizalmatlanság, az ÚR számára semmi nem lehetetlen. S még amikor ezeket adott helyzetben önmagamban el is sorolom, mégsem tudok teljesen megszabadulni attól, hogy kissé összeszorult szívvel ne gondoljak arra, hogy mi lesz, ha... A mai ige arra bátorít, hogy az itt szereplő két felszólítást ne válasszam el egymástól, hanem az elsőnek úgy engedelmeskedjem, hogy a másodikat követem. Azaz ne aggódjak, hanem, az aggodás helyett, amikor előtörne szívemből a *mi lesz, ha* kérdések özöne, akkor imádkozzam hálaadással. Nagyon egyszerű példával, a kisgyermek nem azt kell mondogassa magában, a kiránduláson, hogy nem fog megtámadni az oroszlán, nem fog megenni a tigris, mert ezekre gondolva egyre jobban fél majd. Az ő feladata megköszönni a felnőtteknek, hogy jól megszervezték a kirándulást, és ők a teljes biztonságért vállaltak felelősséget, így az általuk kijelölt helyen nyugodt szívvel lehet táborozni. Az ÚR a mi földi életünk tábor-szervezője.

2014. szeptember 3. – szerda

János evangéliuma 6,66-68: Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: Vajon ti is el akartok menni? Simon Péter így felelt: Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.

Mindig voltak névleges keresztyének, Jézus szavai minden korban érvényesek voltak: sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak. A mai világban viszont az egyháztól való, soha nem látott eltávolodás szemtanúi lehetünk. Szólnak ugyan híradások a világ némely helyein történő megtérésekről, Istenhez fordulásról, de az úgynevezett nyugati világ egészére nagymértékben igaz a mai ige, sokan visszavonulnak. Ami az igében elgondolkoztató, az, hogy Jézus Krisztus nem azokról kezd beszélni, akik elmentek, nem is próbálja őket maradásra bírni, hanem az övéit szólítja meg. Amikor sokan hátat fordítanak Jézusnak, nyilvánvaló, hogy a tanítványok szívében is kérdések fogalmazódnak meg, hatással van rájuk az, amit mások tesznek. Amikor körülöttünk templomokat zárnak be, amikor az emberek ma már nem azt mondják, hogy kihez mehetnénk, hanem a bőség kínálatával állunk szembe, minden keresztyén szívében lehetnek kérdések. Ma sokan más féle közösségekbe járnak, más féle életet folytatnak, másak az életelveik, vágyaik, törekvéseik. Amikor egyre többen fordítanak hátat a Bibliának, Jézus Krisztusnak, maga ez a tény kérdéssé válik felénk, a mai nagy elidegenedés azt kérdezi: mi is el akarunk menni? Milyen nagy kegyelem, hogy abban az órában az ÚR Lelke megadta ezt a bölcsességet, lelki világosságot Péternek, hogy társai nevében is azt mondja: kihez mehetnénk? Az örök élet beszéde egyedül Jézusnál van, hiszen Ő maga Isten testté lett beszéde, igéje. A Szent Lélek ma is adja meg a választottaknak ezt a világosságot, határozottságot, elkötelezést a Krisztus követésére.

2014. szeptember 4. – csütörtök

Mikeás könyve 7,19: Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, minden vétkünet a tenger mélyére dobja!

Sok évvel ezelőtt fiatalokkal többször is énekeltünk egy ének, melynek minden versszaka úgy végződött, hogy *újra, meg újra, meg újra*. Nem emlékszem, hány versszaka is volt az éneknek, de arra igen, hogy egy idő után arra gondoltam, vajon a hallgatók nem unják már annyiszor hallani, hogy *újra, meg újra, meg újra*? A mai ige alapján rácsodálkozom arra, hogy Istenünk irgalmas és bűneinket megbocsátó Isten *újra, meg újra, meg újra!* Attól pedig mg csodálatosabb Isten megbocsátása, hogy Neki erre semmi oka nincs, legalábbis bennünk, mi nem érdemeltük ki az Ő megbocsátását, nem vagyunk méltók az Ő szeretetére. A csodálkozáson, és a csodálaton túl arra indít az ige, hogy hálámat azzal fejezzem ki, hogy én is Istenhez fordulok, újra, meg újra. Noha gyarló ember vagyok, erőtlén arra, hogy saját elhatározásaimat, ígéreteimet megtartsam, mégis jövök az én Uramhoz, újra megbánom az engedetlenséget, újra kérem az Ő kegyelmét. Az Ő ígéretével pedig újra elindulok a Neki való engedelmesség útján. Segíts, URam, hogy ma is újra elkötelezzem magam a Neked szentelt életre.

2014. szeptember 5. – péntek

A zsoltárok könyve 31,16: Kezedben van sorsom.

Mi keresztyének gyakran hangoztatjuk, hogy nem hiszünk a fátumban, a sors olyanszerű értelmezésében, mely szerint Isten mindent előre meghatározott az életünkben, s mi nem tudunk azon semmit változtatni. Ha így lenne, nem volna értelme az imádságnak, sem pedig az ige egyetlen felszólításának sem, hiszen egyszerűen be kellene várni, hogy mindaz megfelelő időben és módon megtörténjen, amit Isten előre meghatározott, mintegy pontos forgatókönyv szerint. Ugyanakkor a szabad akarat értelmezésében is vannak közöttünk eltérések, ezek határozzák meg azt, hogy ki mekkora felelősséget tulajdonít az embernek, az Isten követésének eldöntésében, a kegyelem elfogadásában. Nyilvánvaló, hogy ezeket a kérdéseket könyvtárnyi kötetekben találjuk leírva, megmagyarázva, cáfolva, értelmezve, e helyen nem lehet célunk az elméleti kérdések végső tisztázása. A mai ige viszont elénk hozza a zsoltáros vallomását, aki sorsát az ÚR kezében tudja. Bizonyára a zsoltáros célja nem egy elmélet megfogalmazása, hanem az Istenben való bizalomnak megvallása. Adott helyzetben, nehézségekkel, veszedelemmel szembe nézve mi sem Isten szabadításáról szóló elméletek rendszerezésén gondolkodunk, hanem az Ő segítségét, szabadítását kérjük és várjuk. Ma ez az ige azt jelenti számomra, hogy az ÚR tud rólam, ismeri helyzetemet, tudja azt is, hogy ebből a helyzetből hogyan akar tovább vezetni és milyen áldásokat tartogat számomra. Köszönöm, Atyám, hogy tudhatom, tied vagyok, kezedben van sorsom, jövőm, életem.

2014. szeptember 6. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 61,6: Titeket pedig az Úr papjainak neveznek, Istenünk szolgálóinak mondanak.

Rövid időn belül nagy változáson esett át környezetünkben az egyházi klérushoz, papsághoz, lelkészi közösséghez való viszonyulás. Két-három évtizede még nagy tiszteletnek örvendtek a bármely felekezetben szolgáló papok, lelkészek, igehirdetők, ma irányukban inkább a közömbösség mondható általánosnak, de nem ritka az ellenséges viszonyulás sem. Az ószövetségi nép életében fontos helyet foglaltak el a papok, ők Isten felkentjei voltak, akik közvetítő szerepet kaptak Isten és a közösség között. Feladatuk volt tehát a népet vállalni, annak nevében Isten elé állni, bocsánatot, majd áldást kérni, s ugyancsak az ő szolgálatukhoz tartozott az is, hogy az ÚR Nevében szóljanak a néphez, az Ő üzenetét, áldását, vezetését közvetítsék. Különös volt ez a két feladat, hiszen a nép vezetői voltak, akik nem magukat hirdették, hanem Isten akaratát, ezzel egy időben pedig a nép szolgálói voltak, akik nem önmagukért, hanem egész Izráélért kérték az ÚR bocsánatát. Úgy végezték ezt a szolgálatot, hogy mindenben Isten akaratát és útmutatás szerint jártak el, úgy szolgálták tehát a közösséget, hogy ezzel Isten szolgálói voltak. Arról, hogy ez a szolgálat nem csak egyes kiválasztott személyeké, hanem Isten minden gyermeke Isten papja is, az Újszövetségben Péter apostol beszél egyértelműen, az ószövetségi próféciák közül pedig a mai ige az egyik legvilágosabb ilyen üzenet. Az pedig, hogy az ige szerint nem önmagukat nevezik így a választottak, hanem szolgálatukat látva a kívülállók hívják Isten papjainak és szolgálóinak őket, számunkra azt jelenti, hogy nem akkor leszünk Isten szolgálói, akaratának beteljesítői, amikor magunkat annak tartjuk, hanem amikor szolgálatunk révén mások mondják majd rólunk, hogy ezek Isten szolgálói, papjai.

2014. szeptember 7. – vasárnap

A zsoltárok könyve 27,1: Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék?

Mindennapjainkhoz tartozik a világháló, ha egy költő születésének idejét, egy savanyúság eltevésének módját, a ma reggeli világeseményeket, vagy bármit tudni szeretnénk, az első az, hogy megnézzük a világhálón. Gyermekeink nehezen értik azt, hogy alig két évtizede még sok mindent kellett hosszú ideig könyvekben keresni, másoktól megérdeklődni. A gyors és szinte mindenre kiterjedő információ azonban nem ad választ minden kérdésre, ha valakinek fontos döntést kell hoznia, nem csak és nem első sorban a világhálón keresi a válaszokat. Bölcsességre, megfontolt lépésekre lesz szüksége, ehhez kell az a lelki látás, az a világosság, ami több, mint ismeretek halmaza. Emberek is segíthetnek, tapasztaltabbak, idősebbek tanácsot adnak, de sokszor azzal utasítja el a mai ember társainak tanácsát, hogy a világ nagyon gyorsan változik, ma minden más, minden helyzet új megfontolást, új hozzáállást igényel, s nem is alaptalan ez a gondolat. A több, mint két évezredes ige azonban szó szerint ma is igaz, érvényes és hathatós segítséget jelent annak, aki azt elfogadja és követi. A világ ugyan naponta változik, Isten azonban ugyanaz. Az, hogy Isten nem változik, nem azt jelenti, hogy a mai kort ne ismerné, hanem sokkal inkább azt, hogy Ő ma is mindenható, mindent ismer, és minden helyzetben van megoldása. Érvényes ma is az, hogy aki Ő hozzá jön, azt nem utasítja el. Az a világosság, az a bölcsesség, ami Tőle származik sokszor egészen más, mint amit a világ hirdet, amit az emberi logika megfogalmaz, de Ő teremtette a mindenséget, a mi világunkat, az életünk is Tőle van, ezért az Ő kijelentése az igaz. Ma is el lehet mondani a zsoltárossal, hogy az ÚR az én világosságom, Ő az én segítségem, ezért nincs okom félni, bizonytalankodni. Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?

2014. szeptember 8. – hétfő

János evangéliuma 6,47: Bizony, bizony, mondom nektek: aki hisz, annak örök élete van.

Az ígét Jézus Krisztus mondta, a mindenkor élő emberek közül a leghitelesebb személy. Minden szava igaz, beteljesedik, örök érvényű. Kijelentésének nincsenek időben korlátai, nem mondta azt, hogy a most élő emberekre igaz, ebben a században, ezért ez az ige ma is érvényes. Nincs másféle korlát sem, nem csak a zsidókra, európaiakra, északon vagy délen lakókra, hanem mindenkire érvényes. Ebből az következik, hogy ma is, ránk is igaz, amit Ő mondott közel kétezer éve. A kijelentés mégsem teljesedik be automatikusan, minden emberre nézve, mert feltételes módban hangzik le, azt mondja az ÚR, hogy nem az számít, hogy ki, mikor élt, hol született, és tíz-húsz megkülönböztető kritériumot sorolhatnánk még, melyek minket megkülönböztetnek, hanem Jézus szerint egyetlen kérdés a fontos: hiszünk-e. Mert aki hisz, Istenben, és az Ő Fiában, Krisztusban, annak örök élete van. Ott leszünk Vele, örökre abban az országban, amit nekünk készített, s amely nagyszerűbb mindannál, amit el tudunk ma képzelni. Ott nem lesz semmi rossz, nem lesz semmi bűn, valóban felfoghatatlan számunkra az a csoda, melyet nekünk adott Isten. A mienk már ma, de belépni oda csak akkor fogunk, mikor lejár e világban a küldetésünk. De noha még van itt feladatunk, amit igyekszünk hűséggel elvégezni, azért már örvendezünk annak a biztos örökségnek, ami vár ránk, az Úrral való örök közösségben.

2014. szeptember 9. – kedd

Pál levele az efézusiakhoz 2,8: Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka.

Mi is az Isten ajándéka? A kegyelem. Hiszen azért kegyelem valami, mert az nincs megfizetve, hanem kegyelemből, könyörületességből, irgalomból, szeretetből lehet a miénk. Minden reggel felkél a nap, fénye, energiája nélkül nem létezne élet a földön. Mi semmit nem teszünk s nem is tehetünk azért, hogy felragyogjon, ezért kegyelem, Isten ajándéka. Sok mindent ismerhetünk fel, mint ajándékot, kegyelmet életünkben, ha nyitott szemmel időt szánunk arra, hogy kissé körülnézzünk. Az Isten legnagyobb kegyelmi ajándéka maga Krisztus, Aki meghalt bűneinkért, az Atya Őreá tekint, rajtunk pedig könyörül. Isten ajándéka tehát a kegyelem, a bűnbocsánat. De Isten ajándéka az üdvösség is, hiszen nem tudjuk még bűneinket sem megfizetni, az Isten országa pedig tökéletes öröm, örök dicsőség, ahol majd bűn nélkül örvendeznek a tiszta, tökéletes és szent emberek. Mi oda nem tudjuk megfizetni a belépőt, de az nekünk ajándék, mert a mi Krisztusunk utat nyitott számunkra Isten országába. Ajándék tehát az üdvösség. Mindezt hit által fogadhatjuk el, de a mai ige ezt hangsúlyozza, hogy a hit, mellyel igaznak tartjuk mindazt, amit Isten kijelentett, és elfogadjuk az Ő ajándékait ez a hit is tehát az ÚR ajándéka. Csodálatos a mi Istenünk, legyen hála szívünkben, ajkainkon, dicsérjük Őt életvitelünkkel azért, mert minden az Ő ajándéka.

2014. szeptember 10. – szerda

Lukács evangéliuma 10,20: Ne annak örüljétek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.

Fontos üzenetet fogalmaz meg URunk ebben a mondatban, amikor arra szólít fel, hogy ne az evilági sikereink fölött örvendezzünk, tegyük hozzá, hogy ne csak ezen, ne első sorban az legyen az örömünk, amit sikerként elértünk Isten Lelkének segítségével e világon, noha ennek is lehet nyilván örülni, hanem annak, hogy üdvözülünk. Jézus azt üzeni, hogy van ennél nagyobb öröm, fontosabb tény, amin örvendezni lehet és kell, ez pedig a mennyei örökség, az, hogy fel van jegyezve a mennyben a nevünk. Azt a komoly kérdést veti fel ez a mondat, hogy mi a fontosabb, mi az elsődleges Isten gyermekeinek életében. Érdemes elgondolkodni, mire is törekszünk mi? Hogyan örvendezünk annak, ha egy-két ember beszámol arról, hogy elkezdte olvasni az igét, már a hit útján jár, és mekkora az örömünk akkor, amikor valamilyen alkalommal megtelik a templom, noha ilyenkor ismerjük el, bár nem mondjuk ki, de nem az ige a központi esemény, nem az vonzza a tömeget. Istennek legyen hála azért is, ha van gyümölcse fáradozásunknak, az Ő áldásával látható eredményekről számolhatunk be. Csak ne feledjük, a valódi „siker”, az igazi öröm forrása az, hogy Isten elhívott minket, használ abban, hogy másokat is megszólítson, és mindnyájan, akik Vele élünk tudjuk, hogy az örökkévalóságban is Vele leszünk, senki nem ragadhat ki minket az Ő kezéből. Amiért a földön örvendezünk néha szalmalágnak bizonyulhat, előfordul, hogy nagy örömök és tele templomok után csalódások, hitben megpróbáltatások következnek. A mennyei örökségünk mindezzel nem változik, tegyük hát eleget Jézus felhívásának, hiszen javunkra válik, és első sorban azon örvendezzünk, hogy az Ő áldozatáért a mi nevünk is ott van az Élet Könyvében.

2014. szeptember 11. – csütörtök

Mózes negyedik könyve 6,25: Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad!

Szoktam azon szórakozni, amikor fél órát egy kis malommal törőbúzáat őrölök a csirkéknek, s mielőtt megmosdanék, belenézek a tükörbe. Hajam, szemöldököm, egész arcom lisztes, elég nevetségesen nézek ki, szokták is mondani, mint aki a malomból jött. A másik véglettel is találkozom néha, ami nem vicces, és csak az Isten nagy kegyelme az, hogy nem a magam életéből kell idézzem. Látok gyakran Szilveszter, vagy valamilyen ünnep után fiatalokat és középkorúakat evés-ivás, úgynevezett mulatozás után hazafelé tartani. A látvány szomorú, könnyű megállapítani, honnan is jönnek ilyenkor. Első sorban az arcuk árulkodik, nem csak a fáradság olvasható le arról, hanem annál sokkal több. Jézus Krisztus arca ragyogott a megdicsőülés hegyén, Mózes úgy jött le a hegyről, ahol Isten beszélt vele, hogy nem is tudta, de neki is ragyogott az arca. Jézus azt mondja, hogy mi vagyunk a világ világossága, de jól tudjuk, hogy nem a magunk fényével világítunk, mert olyan nekünk nincs. Egy mondattal korábban önmagáról mondja Megváltónk, hogy Ő a világosság, az Ő gyermekei pedig ezt a Tőle jövő fényt, életet, dicsőséget adják tovább, azzal világítanak mások felé. Ez a mi feladatunk, és ez nem kevés. Milyen jó, hogy már az Újszövetségből is ezt halljuk, ezzel áldotta meg Isten a papok közvetítésével az Ő népét, hogy megígérte, rájuk ragyogtatja arcát. Ha az Isten fénye, s mindaz, amit jelent ez a fény rá ragyog életünkre, áldottak vagyunk. A hold nem törekszik, nem „csinálja” valamilyen módon azt, hogy a nap fényét visszasugározza, hanem a fény rá ragyog, s „nem tehet mást”, mint tovább adja azt. Az ÚR dicsősége ragyogjon rá életünkre, nekünk is a legnagyobb áldást jelenti ez, másokat is gazdagítani fog általunk az ÚR világossága.

2014. szeptember 12. – péntek

A zsoltárok könyve 18,30: Ha Isten segít, a kőfalon is átugrom.

A kőfalat a régi időkben városok köré építették, azzal a céllal, hogy megvédje a települést. Nem hogy átugorni nem lehetett, hanem még létrával is nehezen volt megmászható, esetleges támadások esetén ez jelentette az első védelmet, utána jöttek a védők, harcosok, katonák. A zsoltáros nem azt mondja tehát, hogy Isten segítségével azt is meg tudom tenni, amit egyébként nagyon nehezen, hanem azt hirdeti, hogy azt teszi meg, ami egyébként lehetetlen. Amikor arról akart bizonyosságot tenni Dávid, hogy Isten segítsége nem korlátozódik az emberi lehetőségekre, az ÚR által elképzelhetetlen dolgokat vihet végbe, akkor talán maga körül kereste, hogy mivel fejezhetné ki Istennek ezt a nagy hatalmát, segítségét, s azt találta, hogy a legérthetőbb, legnyilvánvalóbb példa a kőfal átugrása. Ez maga a lehetetlenség az ember számára. Ez sok mai ember számára fontos üzenet, hiszen még Isten gyermekeit is megkísérti néha az a gondolat, hogy olyat kérjen Istentől, ami nagyon nehezen lehetséges, amihez jól fogna egy kis segítség. Amikor viszont emberileg, e világ törvényei értelmében megoldások nincsenek, akkor néha mi is kicsinyhitű módon kétségbe esünk, kilátástalannak jelentjük ki a helyzetet, elcsüggedünk, feladjuk a reménységet is, az imádságot is. Jézus mondja, hogy Isten számára nincs lehetetlen. Jusson eszünkbe minden kilátástalannak tűnő, vagy emberileg valóban megoldhatatlan helyzetben: ha Isten segít, a lehetetlent is meg tudjuk majd tenni.

2014. szeptember 13. – szombat

Zakariás próféta könyve 2,12: Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja!

Többször hallottam, amint beszélni alig tudó kisgyermektől kérdezték szülei: mije vagy te anyukának, apukának? A válasz gyakran az: „csijjaga, bodara”. Szülők számára ezeknél szebb szavak, csodálatosabb pillanatok aligha lehetnek. A gyermekek szeme is csillog, ők nem igazán értik még a kifejezések jelentését, de azt tapasztalják, hogy utána ölelés következik, öle is veszik őket, biztonságba érzik magukat, s noha ezt még nem tudják megfogalmazni, de boldogok, úgy érzik, minden jó, szép, rendben van. Isten a próféta által azt üzeni népének, hogy ők a szeme fénye, a legdrágább értéket jelentik Istennek. Ha azt kérdezné ma valaki tőlünk, hogy „mije vagy te Istennek?”, mit válaszolnánk? Talán sokan azt, hogy küzdő, megfáradt, szentségre törekvő, de küzdelmében mindegyre kudarcot valló, bűnös gyermeke. Milyen jó lenne ebben is gyermekké lenni, ahogy azt Megváltónk mondja, gyermeki lelkülettel érezni, elfogadni: nagyon fontos vagyok mennyei Atyámnak. Nála teljes biztonságban vagyok, minden a helyén van, ha Vele élek, mert Ő engem szeret. A gyermek nem keresi a magyarázatot arra, hogy miért szereti őt az édesapja, édesanyja, nem is teszi ez a szülői szeretet önteltté, másokat lenézővé, hanem egyszerűen ez az élettére, a legtermészetesebb valóság számára: engem szeretnek, rólam gondoskodnak, mindig javamat akarják, mert én vagyok a szüleim szeme fénye. Köszönöm, Istenem, hogy – alig merem kimondani, leírni, olyan csodálatosan nagy ajándék – szemed fénye lehetek.

2014. szeptember 14. – vasárnap

Pál levele a galatákhhoz 5,14: Mert az egész törvény ebben az egy igében teljeseedik be: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Már az első keresztyének életében kérdés volt a törvény helye az újjászületett ember életében, a kérdés kétezer év alatt megmaradt. Tudjuk, van olyan felekezet, de van a reformátusok között is olyan irányzat, mely a törvény betartására nagy hangsúlyt helyez. Ha valaki nem törekszik elvenni azt, ami a másé, tiszteli szüleit, erkölcsös életet él, s ezen felül még az ÚR napját is megtartja, nem beszél illetlenül Istenről, akkor legtöbbször úgy gondolják, hogy teljesen rendben van a hitélete. Erre törekszenek is sokan, s a törvény betartására szólítanak fel másokat is. A másik oldalt is jól ismerjük, hit által van üdvösségünk, cselekedetek nélkül, semmi más nem számít, csak az, hogy Jézus Krisztust Isten Fiának valljuk, ezzel minden rendben van. A két szemlélet között még nagyon sok variáns létezik. Olyan nagy áldás, hogy Pál apostol leírta ezt az ígét, s még nagyobb kegyelem, hogy Megváltónkat idézte, aki a két nagy parancsolatot megfogalmazva mondta, hogy ezekkel be van töltve a törvény. A törvény fontos, de nem arra törekszünk, hogy annak betűje szerint, külsőleg mindent elvégezzünk, hanem sokkal inkább a szeretetre. Ha a szeretet irányítja és betölti életünket, semmi nem készítet a törvény áthágására. A szeretet pedig nem egy érzelem, lelki bizsergés, hanem Isten maga a szeretet, s ahogyan Ő szeretett minket, Fiában önmagát is feláldozva, így kell nekünk is cselekvően szeretnünk egymást. Ez a szeretet Istentől származik, és hit által lesz a miénk. Így kezdődik a sokak által ismert házi áldás is, hol hit, ott szeretet, s akkor tegyük hozzá, ahol szeretet, ott beteljesedett a törvény is, mert jelen van mindenben Isten.

2014. szeptember 15. – hétfő

Pál második levele a korintusiakhoz 6,2: Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!

Gyakran idézzük, mert gyakran van szükségünk önmagunkat emlékeztetni arra, hogy Isten gondolatai másak, magasabbak, mint az ember gondolatai. Ha én azt mondom egy lehetséges ügyfélnek, hogy most egy meghatározott árban megvehet tőlem egy terméket, akkor az ajánlatom több-kevesebb napig érvényes, és annak szól, akinek azt felajánlottam. Isten azonban nem ember, Ő azt mondja, hogy most van az üdvösség napja, és ez nem jelenti azt, hogy az üdvösség ideje csak azok számára érkezett el, akik olvasták Pál levelét, Korintus városában laktak és abban az évben elfogadták Isten kegyelmét. Ez Isten hatalmának emberi értelmet meghaladó csodája, hogy Ő úgy jelenti ki az apostol által ezt az ígét, hogy az abban felajánlott lehetőség minden korban érvényes, minden ember által megragadható, s amikor valaki azt élő hittel elfogadja, akkor teljeseedik be számára. Pál apostolnak a damaszkuszi úton volt az ideje és a helye az üdvösség megragadásának, Kornéliusz százados Cézareában fogadta el az üdvösséget, és milyen nagy ajándéka Istennek, hogy az üdvösség ma is megismerhető, elfogadható Isten kegyelméből, bárhol ezen a világon.

2014. szeptember 16. – kedd

Mózes második könyve 20,7: Ne mondd ki hiába Istenednek, az Úrnak a nevét, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül azt, aki hiába mondja ki a nevét!

Legtöbbször ezt a parancsolatot Isten Nevének káromlására értjük, s valóban elég megdöbbentő hallani, hogy olyan emberek, akik eljönnek a templomba, itt énekelnek és imádkoznak a közösségben, otthonaikban, munkahelyen rettenetes káromlásokban szidják Isten Nevét. Az ige azonban ennél többet mond, hiszen úgy fogalmaz, hogy ne mond ki hiába, szükségtelenül, fölöslegesen, meggondolatlanul Isten Nevét. Ha ezt megfontoljuk, bizony sok példa jut eszünkbe, saját életünkéből is. A „jaj, Istenem” legtöbbször nem azt jelenti, hogy most egy nehéz helyzetben Istenhez kiáltok, Hozzá bizalommal fordulok, hanem a köznyelvben elfogadott formula lett arra, hogy „de nagyon meglepődtem”, vagy „hú, most mi lesz”. Ha nincs ott gondolatainkban, életünk minden pillanatában az Istennek való engedelmesesség, a Vele való közösség, akkor használjuk az utóbbi kifejezéseket. Ugyanígy átgondolandó az, amikor nem azt kellene mondani, hogy „hála Istennek”, mert nem az ÚR hatalmas segítségét látjuk, s nem az Ő szent Nevét szeretnénk magasztalni, hanem csupán arra mondjuk ezt, amikor azt is mondhatnánk, hogy „szerencsére jól sikerült”, vagy „épp megfelelően alakultak a körülmények”, de egyszerűen azt is mondhatnánk, hogy örömmre. Hiszem, hogy nem visszaélés az ige üzenetével, ha azt mondom, hogy ez a tiltás is biztatás számunkra. Arra figyelmeztet, hogy ne emlegessük fölöslegesen, hiábavalóan Isten Nevét, de ezzel arra biztatja az Ő követőit, hogy igenis emlegessék Isten Nevét gyakran, de mindig megfontoltan, őszintén. Mondjuk azt, hogy Istenem, segíts, hála Istennek és sok mást is, de ezeket bizalommal, imádságként, az Ő Nevét magasztalva, Róla bizonyíthatóan téve.

2014. szeptember 17. – szerda

A zsidókhöz írt levél 12,12-13: Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítsétek meg, és egyenes ösvényen járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon.

Amikor kezünk ellankad, erőtlenné válik a jó cselekvésére, az Istennek való engedelmesesség szolgálatára, amikor térdünk megroskad, s képtelennek érezzük magunkat a hitéletben való

járásra, megmaradásra, akkor veszélybe kerülünk. Mindig a gyengék, erőtlenek, betegek vannak legjobban kitéve a veszélynek, s így van ez a hitéletben is. Nem tagadhatjuk, megroskadunk, elfáradunk, s ilyenkor felhangosodik életünkben a kísértés, mintha minden azt hirdetné, hogy nem lehet tovább megmaradni az egyenes úton, nem lesz nagy baj, ha kis letérőt teszünk. Könnyebb a széles úton járni, mint a keskeny ösvényen. S ha engedünk ennek a hangnak, lehet, hogy a széles úton haladni fogunk, de a hitéletünk lesántul. Ahogyan a próféta mondja, elkezdünk kétfelé sántikálni. Egyre gyakrabban megbotlunk, elesünk, a hitben lefelé haladva egyre több lesz a megalkuvás. Ez nekünk sem jó, mások felé is rossz üzenet. Itt mindenkinek gyógyulásra van szüksége. Isten a szabadító, Ő beteljesíti ígéreteit. Jézus meggyógyította a sántákat is, azt mondta nekik: kelj fel, és járj. Amikor ezt mondja nekünk, mi sokszor vissza válaszolunk: de URam, hiszen nem tudok járni, az a bajom, hogy a kezem ellankadt, a lábam megroskadt, a hitem meggyengült. Kelj fel, és járj, mert az ÚR mondja, s ha Ő ilyet mond, akkor arra képessé is tett. Nem az én érdemem, ha ismét az egyenes ösvényen járok, hanem Istené, de nekem kell elindulnom az Ő Szavára.

2014. szeptember 18. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 15,1: Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.

Ma nagyon ritkán lehet ilyet hallani, hogy valaki a gyülekezetben azt mondja magáról, vagy többen mondják önmagukról, hogy ők hitben erősek. Annál gyakrabban halljuk, és mondjuk magunk is azt, hogy mi kicsinyhitűek vagyunk, hitben erőtlenek, gyengék. Ennek többféle oka lehet és van. A gyülekezetekben még inkább, mint a hétköznapi életben kívánatos a szerénység, a farizeust nem akarjuk követni az önhittségében, büszkeségében. Azt is tudjunk, hogy minden, amink van, tehetségben, javakban, az ajándék, nem a magunk érdeme, így hát nincs mivel dicsekednünk. Az igében viszont Pál apostol nem dicsekszik, ások felé nem lenéző, és nem tulajdonítja önmagának az érdemeket. Azt viszont józanul megállapítja, hogy ő, és vele együtt még mások is már egy ideje hitben járnak, Isten sok ajándékát ez alatt az idő alatt elfogadták, s azokkal igyekeztek hűségesen sáfárkodni. Ők már nem botránkoznak meg olyasmin, ami a hitben még kezdők számára lelkiismereti kérdés lehet. De amikor ez felmerül, akkor nem mondják lenézően, hogy egykor mi is ilyen naivak voltunk, majd ti is elérték a mi szintünkre, hanem a gyengék érdekében ők mondanak le arról, ami másoknak még kérdés. Sőt, a mai igében azt mondja az apostol, hogy ez a mi tartozásunk, ez a feladatunk, hogy mások kedvére éljünk. Isten gyermeke nem büszke, de nem is álszerény, hanem az Úrnak adva dicsőséget látja, elfogadja, mindazt, amit az ÚR áldásként neki szánt, s javaival, tehetségével másoknak igyekszik szolgálni.

2014. szeptember 19. – péntek

Máté evangéliuma 9,29-30: Ekkor megérintette a szemüket, és ezt mondta: Legyen a ti hitetek szerint! Erre megnyílt a szemük.

Két vak emberről szól az ige, akik Jézust követték, és két dolgot kiáltottak utána. Az egyik a hitvallásuk, a másik a kérésük volt. Jó lenne, még a nyomorúság idején is megtanulni ezt a sorrendet. Jézust Dávid Fiának, azaz a megígért Messiásnak nevezik, s azt kérik Tőle, hogy könyörüljön rajtuk. Érdemes ezt a kérést is megfigyelni, ők nem a szemük látását kérik szó

szerint Jézustól, hanem, hogy könyörületes legyen hozzájuk. Ebben benne van a vakságból való gyógyulás, de annál sokkal több is. Hiszen nem csak arra van szükségük, hogy Jézus egy csodát tegyen, amit messiási hatalmával minden bizonnyal megcselekedhet, hanem elsp sorban azt kérik, hogy könyörüljön, figyeljen rájuk, lássa meg állapotukat, irgalommal forduljon feléjük. Mintha egy kicsit személyes kapcsolatot is kérnének Jézustól. Az ÚR pedig őket nem csak szavaival, hanem érintésével is gyógyítja. Előbb azonban Jézus megkérdi tőlük, hogy hiszik-e, hogy könyörülni fog? Azok igennel válaszolnak, az ÚR pedig elfogadja válaszukat, s talán egy kicsit azokért is, akik körül veszik őket, azt mondja, hogy legyen a hitük szerint. Ti vakok, hittétek, hogy Jézus könyörülni fog, meggyógyít titeket, legyen hát amint kértétek. Ti körülállók pedig halljátok és lássátok, Isten Fia beteljesíti a próféciaikat, a vakok látnak, de azok élük át Isten csodáit, akik hisznek Benne.

2014. szeptember 20. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 49,23: Akkor majd megtudod, hogy én vagyok az Úr, és nem vallanak szégyent, akik bennem bíznak.

Gyakran énekeljük a zsoltárt, sokan kedvelik: *mert szégyent nem vallanak, akik Hozzád esedeznek.* Isten gyermekeiként az Úrtól kérjük és várjuk a segítséget, azzal a meggyőződéssel, hogy Ő hallja imáinkat, ismeri helyzetünket, jót akar nekünk, s a legjobb időben és a legmegfelelőbb módon fog érkezni az Ő segítsége. Néha azonban nehéz kivárni azt, hogy Isten beteljesítse ígéretét, szeretnénk, ha az Ő segítsége hamar, hamarabb érkezne. Emberek vagyunk, s a mi kitartásunk, hűségünk sokféle próbának van kitéve, sokszor nehéz türelmesen várni az ÚR érkezésére. Nehéz, mert noha mondogatjuk, hogy minket nem érdekel az, amit mások mondanak, mégis nehezen hordozzuk el a megvetést, gúnyt, lenézést, azt, amikor tőlünk is kérdezik, ahogyan az igében olvassuk: *hol van a te Istened?* És azért is szeretnénk, ha Isten hamar megadná az Ő segítségét, mert az nekünk jó, áldás, addig pedig néha szenvedés, nehézség van az életünkben. Hálásak vagyunk, hogy Isten sokszor megerősítette ígéreteit, sokszor bízatta gyermekeit a kitartásra, hűségre, sok helyen ígérte, hogy követői nem vallanak szégyent, mert Ő cselekedni fog. Hiszem, URam, hogy megfelelő időben és a legjobb módon cselekszel az életemben, köszönöm, hogy Benned bízva nem vallok szégyent. Ne engedj hát szégyent vallani, jövel, URam, Jézus.

2014. szeptember 21. – vasárnap

A zsoltárok könyve 144,15: Boldog nép az, amelynek az Úr az Istene!

Mellőzzük a másodlagos, sehova nem vezető kérdéseket, ne foglalkozzunk ma azzal, hogy miért, mióta, hogyan, amikor megállapítjuk, hogy nem minden nép Istene az ÚR. Csak az ígére emlékezzünk, nem mi döntöttük el, hogy Istent választjuk, hogy gyermekei legyünk, hanem Ő döntötte el még születésünk előtt, hogy minket kiválaszt, elhív, megszentel, alkalmassá tesz Fia által az Ő megismerésére, a Vele való közösségre. Mindez Isten ajándéka, az Ő akarata, döntése. A miérteket tehát mellőzve, megállapítjuk, hogy mindig voltak, ma is sokan vannak olyanok, akik mást tartanak istennek. Van egy-istent imádó nép, vannak, akik sok istent imádnak, és sajnos egyre többen vannak, akik önmagukat istenítik, mások pedig senkit és semmit nem tartanak istennek. Hálás vagyok, valahányszor arra gondolok, hogy Isten engem is kiválasztott arra, hogy Őt megismerjem és Hozzá tartozzak, az Ő választott népének tagja

legyek. A zsoltáros hozzá teszi, hogy Isten népe boldog nép. Boldog, mert nem maga találta ki istent, nem erőtlenséggel, hanem az, akihez tartozik, hanem a hatalmas, de kegyelmes és szerető ÚR az Istene. Ez az egy, igaz Isten él, megszólítható és megszólít, valóságos közösségünk lehet Vele, segítségét, áldásait, gondviselését naponta tapasztaljuk. Áldott legyen az ÚR, hogy elhívott, s annak a választott közösségnek tagja lehetek, akinek Istene az ÚR.

2014. szeptember 22. – hétfő

Mózes második könyve 19,5: Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor, bár enyém az egész föld, valamennyi nép közül ti lesztek az én tulajdonom.

Azok a zsidók, akik kijöttek Egyiptomból rabszolgáknak születtek. Már gyermekkoruk óta látták a nagy különbséget a maguk családja, népe és az egyiptomiak között. Ez a különbség nem csak abban állt, hogy nekik kényszermunkát kellett végezni felügyelet alatt, hanem az élet minden szintjén mások voltak. Az egyiptomiak sok istent imádtak, mindeniknek megvolt a maga kultusza, papsága, ünnepei, szertartásai. A zsidókról azt lehetne mondani, hogy „istentelenek” voltak, hiszen az egyiptomiak vallását nem gyakorolták, esetleg kényszerből, nekik viszony nem volt vallásuk, istenük. Csak hallottak az idősök elbeszéléseiből arról, hogy ők Ábrahám, Izák és Jákob leszármazottai, akikkel az egy, igaz Isten szövetséget kötött, de nem ismerték ezt az Istent. Aztán Mózes azt mondta népének, és a fáraónak is, hogy ez az Isten egyszer megszólalt, s megbízta őt, hogy vezesse ki a népet Egyiptomból. Ismerjük a történetet, a fáraó megszigorítja a munkát, a zsidók pedig Mózes ellen szólnak. Aztán átéljük mégis a szabadulást, három hónap múlva pedig Isten megszólítja őket a Sínai hegynél. Azt üzeni a Szabadító, hogy ezután ők az ÚR népe lesznek. Eddig elmondták az öregek, hogy van egy Isten, aki ígéretet tett egyszer, nagyon régen, aztán Mózes hirdette, hogy az Isten cselekedni fog értük, végül az ÚR megszólítja őket, ugyancsak Mózes által, de azt hirdeti, hogy most már tartoznak valakihez, az Isten szövetséget köt velük. Ma is így történik ez, először hallunk Istentől, aztán valaki elmondja, hogy ez az Isten törődik velünk, szabadulást szerzett számunkra, s eljön az idő, amikor megértjük: fontosak vagyunk Neki, Hozzá tartozunk, Övéi vagyunk. Lehet hogy előttünk még a pusztaság, de már a bizonyossággal indulunk, hogy az ÚR népeként megyünk abba az irányba, amerre a mi Istenünk vezet.

2014. szeptember 23. – kedd

Jób könyve 2,11.13: Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről... és mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.

Pál apostolról gyakran szólnak prédikációk, ahogyan a többi apostolról is, vagy az ősatyákról, a prófétákról, Isten embereiről, akiknek nem csak a tanítását kell kövessük, hanem legtöbb esetben az életvitelüket, cselekedeteiket, döntéseiket, magatartásukat is. Jób barátairól ritkán beszélnek az igehirdetők, a Biblia ezen könyvéből általában csak Jób szenvedését, kitartását szokták emlegetni. Ha a barátairól is szót ejt mégis valaki, akkor elmarasztalja őket, azon egyszerű és jogos alapon, hogy maga Isten mondja azokról, hogy nem beszéltek helyesen. A beszédüket, tanításukat tehát az ÚR ítélete alapján minősítjük, de a magatartásukról nem írja az ige, hogy helytelen lett volna. Érdekes elgondolkodni a mai ige, Jób barátai meghallották

az ő nyomorúságát. Nem csak hallották, hanem meghallották, azaz nem csak tudomást szereztek róla, hanem szívüket megérintette barátjuk szenvedése. Eljönnek Jóbhoz, az igaz barát ma is tudja, hogy nem egyenlő egy telefonhívás, vagy egy közösségi oldalra feltett érzelgős együtt érző üzenet egy kézfogással. Mellette ültek. Nem vehették át szenvedésének még kis részét sem, mégis fontos, hogy a földön vannak ők is, Jóbhoz hasonlóan, hét napig. Szavaikkal nem sietnek, s ha szavaik helytelen voltára gondolunk, azt mondhatjuk, hogy szavaikkal nem segítettek, hallgatásuk hasznosabb volt. Taníts meg Istenem meghallani a szenvedő szavak nélküli kiáltását, taníts lehajolni, leülni a szenvedő mellé, s ha Te adsz számba ígét, hadd mondjam azt tovább, ha pedig hallgatásommal segíték, hadd maradjak néma.

2014. szeptember 24. – szerda

Máté evangéliuma 11,28: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.

Ezek Jézus Krisztus szavai, Ő Isten Fia, ezért ez a mondat mindenkor, mindenkinek szól, engem is megszólít. Azért is érvényes rám az ige, mert megfáradtak érzem magam. Számomra megfáradtnak lenni azt jelenti, hogy nem csak egyszer-kétszer fordul elő, hogy fizikailag is, de főleg lelkiileg fáradtnak érzem magam, hanem már hosszabb ideje úgy érzem, hogy főleg a lelkiekben megfáradttá lettem. És meg is vagyok terhelve, noha itt el kell ismernem, hogy ismerek embereket, akik sokkal többet hordoznak, mint én, s látszatra könnyedebben, vidámabban tudják terheiket hordozni. Vannak ugyan terhek, miket időnként felismerek, mint szükségtelen, fölösleges dolgokat, de sok olyan is van, amit szívesen letennék, de nem lehet. Ha mindez ennyire személyesen igaz rám, s talán jó pár emberrel együtt többes számban is mondhatjuk, igaz ránk, akkor az ígéret is nekünk szól, Jézus megnyugvást ad nekünk. Nem a megnyugvás titkát árulja el, nem valamilyen új, vagy kevesek által ismert módszert fed fel, melyet követve elérhetjük a megnyugvást, a békességet, mert ezeket nem mi érjük el, nem a magunk erejével szerezzük meg. Ezért Ő magához hívogat, hogy a Vele való közösségekben átéljük a csodát, Nála békesség, nyugalom van. *Ha nehéz az élet terhe, roskadozva hordom azt: Bús orcám Hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt.*

2014. szeptember 25. – csütörtök

Mózes negyedik könyve 23,19: Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?

Mi emberek mondunk néha olyat, amit nem teljesítünk. Ennek több oka lehet. Van, amikor meghaladja erőnket, lehetőségeinket az, amit ígértünk, nem mértük fel helyesen a korlátainkat. Az is megtörténik, hogy közbejön valamim, ami sokkal fontosabb, így elmarad az, amit kevésbé fontosnak ítélünk. Sajnos, olyan is van, amikor nem gondoljuk komolyan, és még szomorúbb, ha valaki azért nem teljesíti ígéretét, mert nem tartja fontosnak adott szavát, vagy megveti azt, akinek ígéretet tett. Mindebből egy sem igaz Istenre. Nincs, ami az Ő hatalmát korlátozná, nincs olyan, ami meggátolhatná Őt a cselekvésben. Közbe sem jöhet fontosabb esemény, hiszen minden az Ő tudtával és akarata szerint történik. Az pedig, hogy saját adott szavát, vagy minket, akiknek ígéretet tett ne tartana fontosnak, az szóba sem jöhet. Nincs, nem lehet oka annak, hogy az ÚR ne vigye végbe mindazt, amit megmondott. Illetve

mégis, van egy kivétel, megtörténhet, hogy Isten valamit megígér, s az nem következik be. Ez pedig az Ő áldása azok életében, akik visszautasítják azt. Mert noha Ő megígérte, hogy kegyelmét, áldását adja gyermekeinek, mégsem kényszerít senkit azok elfogadására. Ha viszont mi készen vagyunk elfogadni gazdag kegyelmét, számos ígérétenek beteljesedését, akkor minden bizonnal beteljesedik minden ígérete, valósággá lesz minden Szava. Isten minden ígéje ma is igaz, ma is ámen.

2014. szeptember 26. – péntek

Pál második levele a korintusiakhoz 3,4: Ilyen bizodalunk pedig Krisztus által van Isten iránt.

Ennek a rövid mondatnak öt üzenete is van, vagy úgy is lehet fogalmazni, hogy öt helyre is lehet tenni a hangsúlyt. Az *ilyen* mutatószó az előző versekben foglaltakra utal, önmagában ez is kettős üzenettel, hiszen beszélhetünk magáról az előző három vers üzenetéről, valamint arról is, hogy a Szentírás igéi egymással összhangban vannak, a legjobb igemagyarázat maga az ige. A bizodalom is lehet ennek a versnek az üzenete, amiképpen az is. Itt is beszélhetünk a bizalomról általában, Istenben, egymásban, de főként arról a meggyőződéséről az apostolnak, hogy a korintusi hívek az ő ajánlólevele, a Szent Lélek által. Ez a bizodalom Krisztus által van, jön a következő üzenet, a korintusiak kitartása, hűsége, az apostol irántuk való meggyőződése, bizodalma mind Krisztusban lesz maradandó. Milyen áldás, szólhat a negyedik üzenet, ha ez a bizalom már megvan, nem csak feltételes módban, nem csak kitűzött célokban szerepel, hanem igaz, a jelen valósága. Az ötödik hangsúly pedig Istenre tekint, hiszen a bizodalunk Isten iránt van meg, mondja Pál apostol. Mindezek a gondolatok csak felületesen tesznek említést a teljesség igénye nélkül azokról az üzenetekről, melyeket egy ilyen rövid mondatot olvasva is érdemes tovább gondolni, érdemes azért imádkozni, hogy az ÚR nyissa meg előttünk az ige üzenetét, Ő maga tegye oda kinek- kinek az életében a hangsúlyt, ahova Ő tudja, hogy szükségünk van, ami által vezethet minket. Bizodalunk van afelől, hogy Ő mindezt megcselekszi.

2014. szeptember 27. – szombat

Mózes ötödik könyve 13,1: Tartsátok meg és teljesítétek mindazt, amit megparancsolok nektek! Semmit se tégy ahhoz hozzá, és semmit se végy el belőle!

Nem könnyű a dolga a mai embernek, amikor a törvényről van szó, annak betartásáról, kötelező voltáról, a kegyelemből hit által való üdvösségről. Amit tudunk, az, hogy a bűnbocsánat és az üdvösség Krisztus áldozatáért a miénk, nem a törvény betartásáért. Hiszen azt a zsidók sem tudták betartani, mi sem vagyunk rá képesek. A nagy kérdés csak az, hogy kell-e erre törekedjünk? Hiszen mi azt valljuk, hogy a teljes Írás Istentől van, itt is mondja az ige, a Jelenések könyve is megerősíti, hogy abból semmit elvenni nem szabad. Akkor a törvényt mégis be kel tartasuk, mondjuk nem azért, hogy üdvözlünk, hanem azért, mert így fejezzük ki hálánkat az üdvösségért? Egyértelműnek tűnik, hogy a ne lopj, ne vedd fel hiába Isten nevét és a többi parancsolat mind szükséges mai is, de mi legyen a többi ószövetségi törvénnyel? Mi legyen a szombattal, és az áldozatokkal? Ilyenkor gyorsan átmegyünk a másik oldalra, mindezek a zsidóknak voltak kötelezőek, mi már új szövetséget kaptunk. Valóban új szövetséget kötött velünk az Atya Krisztus által, de akkor miért Szentírás számunkra az

Ószövetség? A mai rövid igei elmélkedésünk nem a nagy válaszokat adja meg a nagy kérdésekre, hanem bátorítani akar, merjünk ezekről gondolkodni, hasznos lesz számunkra. Amikor Isten gyermeke az ÚR Lelkének bölcsességét kérve gondolkodik, kutat, kérdéseket tesz fel, abból világosság származik. Azon is gondolkodhatunk, hogy milyen hasznunk származik abból, hogy ismerjük mindazt, amit az ÚR mondott ószövetségi népének, azt is, ahogyan ők engedelmeskedtek, vagy sem az ÚR Szavának. Mit tudunk meg ezekből Istenről? Mit jelent számunkra az, hogy mi is ebből a törzsből származunk, mint beoltott ágak? Isten adjon világosságot az Ő akaratának megértésére.

2014. szeptember 28. – vasárnap

Lukács evangéliuma 6,21: Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.

Ha ember fogalmazta volna meg ezt a gondolatot, meggyőződésem, hogy nem így mondta volna. Azt mondanánk mi, emberek, s mondjuk is néha, hogy ne sírj, hagyd abba a szomorkodást, mert lásd, nemsokára minden megváltozik, s nevetni fogsz, szebb idők jönnek. Esetleg hozzá tennék, hogy majd meglátod, boldog leszel, boldog a közel vagy távolabbi jövőben. A mi gondolkodásunk szerint akkor lesz boldog az, aki ma sír, amikor majd valami megváltozik, és nevetni fog. A síró ember boldogtalan, a nevető boldog. Megváltónk ezt nem így mondja, hanem azt jelenti ki ebben az igében, hogy a síró ember most, a jelenben, sírva is boldog, mert nevetni fog. Ezen a szinten a boldogság már nem a nevetéssel együtt járó, s annak idejéig tartó rövid derű, hangulat, hanem annál sokkal több. A boldogság Isten gyermekének szívében van, állandóan ott lakozik. Isten gyermeke boldog ember, de nem mindig nevető ember. Boldog síró ember. Boldog szomorkodó, boldog, amikor vesztes is, amikor nehézségekkel van tele az élete, akkor is. Mert a boldogsága sokkal többet jelent egy kis lelki bizsergésnél, az a Krisztus által Istennel való kapcsolatának egyik legfontosabb következménye, s jellemzője is egyben. Azoknak, akik ma sírnak, azt üzeni Isten igéje, hogy eljön számukra a nevetés ideje is, de a boldogságra nem kell addig várni, mert azt ma adja Isten mindnyájunk életébe.

2014. szeptember 29. – hétfő

Józsué könyve 1,9: Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor.

Lehet-e valaki bátor és erős parancsszóra? Emberi válaszuk az, hogy nem. A bátorság adottság, velünk született jellemzőnk, megvan vagy nincs. Egyik ember szembe néz a veszéllyel, megküzd komoly nehézségekkel, bátor és legtöbbször kivívja mások csodálatát. Az erő edzéssel, gyakorlással gyarapítható, de azért alkat kérdése is. Az első megjegyzés az, hogy Isten gondolatai ebben is különbözhetnek a miénktől, nem a földi, fizikai erőre, annak fitogtatására szólítja fel szolgáját, és a bátorság sem annyit jelent csupán, hogy többet merjen az ember másoknál, esetleg magatartásával megközelítse a vakmerőséget egy veszélyes helyzetben. Az erőről Pál apostol írja az Újszövetségben, hogy amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős, mert Krisztus ereje munkálkodik bennem. Erősnek lenni tehát azt jelenti, hogy rá bízom magam Istenre, az Ő ereje munkálkodik bennem és általam. A bátorság is ezt jelenti. Azért parancsolhatja Isten ezt szolgájának, mert ezzel azt kéri tőle, hogy tegye meg mindazt, amit Ő mond neki, s bízjon abban, hogy a győzelem sem fog késni. Bátornak lenni tehát nem vakmerőség, nem is velünk született tulajdonság, hanem tudatos döntés arról, hogy Istenre

bízzuk életünket, Neki engedelmeskedünk akkor is, amikor számunkra nehéznek, esetleg furcsának tűnik az Ő akarata. Gondoljuk egyetlen példa erejéig Jerikó meghódítására. Emberi logika szerint semmi értelme kerülgetni egy várost, nem vakmerőség, hanem valósággal esztelenség kürtökkel indulni harcba. Isten szavának engedelmeskedve lesz bátor Józsué, őt követve bátor lesz egész Izráel, az ÚR pedig győzelemre segíti őket. Mit jelent ma az én életemben bátornak, erősnek lenni?

2014. szeptember 30. – kedd

Jeremiás könyve 17,9-10: Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?! Én, az Úr vagyok a szívek ismerője, a vesék vizsgálója, mindenkivel úgy bánok, ahogyan élete és tetteinek gyümölcse szerint megérdemli.

Ha ezt a két mondatot egymástól elválasztjuk, s külön két alkalommal beszélünk az üzenetekről, könnyen megtörténhet, amint sokszor meg is történik, hogy nem hozzuk egymással összefüggésbe az üzeneteket, sőt, eléggé egymásnak feszülő gondolatok fogalmazódnak majd meg. Egyfelől hosszan beszélhetünk arról, hogy mennyire csalárd az emberi szív, számtalan mai példát is említve, s talán, ha a bátorságunk az őszinteséget is megbírja, eljutunk saját szívünk csalárdságához is. A végkicsengés az is lehet, hogy az ember szíve kiismerhetetlen, s még súlyos dolgok is lehetnek annak rejtett mélységeiben. A második mondat Istenről beszél, aki ismeri mindazt, ami a szívünkben van, és tetteink szerint jutalmaz meg minket. Mielőtt bárki félre érthetné az üzenetet, tegyük hozzá azt, hogy az üdvösség kegyelemből, hit által a miénk, a jutalom viszont életünk gyümölcsei szerint adatik. Ez az üzenete Isten igazságosságáról szólna, s arról, hogy mindaz a jó cselekedet, mely Isten jutalmát elnyeri tulajdonképpen az Ő segítségével, áldásával történt meg, nem a magunk erejével tettük. A kettő egymás mellett azonban még egy fontos üzenetet fogalmaz meg: noha olyan a mi szívünk, amilyen, az mégsem alkalmatlan a jóra, ha Isten akaratának engedelmeskedünk, s az Ő segítségét, áldását kérjük mindenben. Mindenható Atyánk jól ismeri szívünk csalárdságát, s mégis, a Vele való közösségre hív minket, mert Ő azt is tudja, hogy ilyen szívű emberekkel is hogyan fog munkálkodni. Ő nem a mi csalárd szívünket javítja, igazítja kissé jobb belátásra, hanem új szívet ad, hogy arra hallgassunk, az újjászületett emberi természettel ajándékoz meg, hogy képesek legyünk az Ő akarata szerinti cselekedetekre. Tegye az ÚR gyümölcstözövé a mai napon is gyermekeinek életét.